

L'ONCE Catalunya ha concedit, per sisena vegada, uns guardons a persones que destaquen per la seva **solidaritat** i per la **superació** que demostren per salvar **obstacles**. Darrere de cada premiat es descabdellen històries plenes de vida

Històries sense límits

TRINITAT GILBERT

Davant d'una malaltia, una pèrdua o qualsevol problema, ens hem de preguntar quin és el sentit de la nostra vida. "Malgrat tots els malgrats, la nostra vida en té i hem de tirar endavant", diu la terapeuta familiar i especialista en processos de dol Àngels Ponce.

És evident que l'actitud valenta davant la vida també és important, i també que l'entorn hi ajuda, però les persones que tenen il·lusió de viure tenen habilitats personals per no acovardir-se per res, per salvar els obstacles, per aconseguir el seu objectiu: ser feliços. "Sincerament, calen persones així", remarca la coautora del llibre *Ensenya'm a ser feliç* (Ara Llegim). —

PREMIATS 2011

A la superació

- 1 Fundació Privada Altem
- 2 Joan Josep Artero Martí-nez (bomber)
- 3 Inés Grau Torredemer
- 4 Alba de Toro Nozal
- 5 M. José Vázquez (a títol pòstum)
- 6 Carmina Ferré
- 7 Prodis (Terrassa)
- 8 La Casa dels Xuklis. Fundació Privada de Nenes i Nens amb Càncer
- 9 Elisabet Pedrosa i Gina
- 10 'Polseres vermelles'

Carmina Ferré

"L'Esteve ja s'intenta aguantar dret i jo l'ajudo des de la cadira de rodes"

Tenia 17 anys quan va passar. Anava amb la moto amb una amiga, la Sílvia, a un concert d'Els Pets a l'Argilaga (la Secuita, Tarragonès). Feia un camí, de Constantí a l'Argilaga, que no havia recorregut mai amb la moto i que no ha tornat a recórrer més. No el coneixia. Es va saltar un stop. "I ja no recordo res més".

Quan es va despertar, era a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona. Recordava la mare al seu costat. Havien passat setmanes de l'accident. Va saber que van xocar contra un cotxe. També va saber que no caminaria mai més per culpa d'una lesió medul·lar, però no sabia res de la Sílvia. "Em venien a veure amigues i jo els preguntava per ella, però em deien que era en un altre hospital. I jo els demanava per què no l'anaven a visitar a ella, en comptes de venir-me a veure a mi. No em quadrava res". Un dia, es va encarar amb la mare i li va dir clarament: "Vull saber què li ha passat a la Sílvia". I la mare l'hi va explicar: "La Sílvia ha mort". Els Pets van dedicar el seu primer disc a les dues amigues. Corria l'any 1989.

Avui la Carmina té 40 anys i, des de l'1 de febrer, és mare de l'Esteve. Es dona la casualitat que

mare i fill són del mateix dia però amb 40 anys de diferència. "Als 39 anys, em vaig adonar que si volia ser mare m'hi havia de posar de seguida perquè, si no, se'm covava l'arròs". Dit i fet.

"El part va anar molt bé; l'embaràs també va ser genial. Només em vaig engreixar 9 quilos". A la setmana 38 de l'embaràs la van ingressar a l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona, perquè era considerat un part de risc: "No tinc sensibilitat des del pit i fins als peus". A la setmana 40 els metges van decidir provocar-li el part,

de manera que el 31 de gener, a les sis del matí, començava a dilatar. "Em vaig passar tot el dia dilatant, fins que a la mitjanit tocada va néixer l'Esteve". Part vaginal, sense epidural i "sense dolor, tot i que hi va haver un moment en què els metges es pensaven que el meu cos sí que podia ressentir-se del dolor del part, però els anestesistes no s'atreuen a punxar-me a l'esquena, que ha patit cinc operacions". Les llevadores ja l'hi van dir: "El cos de la dona està preparat genèticament per parir". I així va ser.

L'Esteve va fer 3,450 kg i 50,5 cm de llarg i es va enganxar al pit de la mare de seguida. "És molt bon nen, no m'he passat cap nit sense dormir". Des dels 6 mesos que ja ha començat amb els purés de fruita i verdura, que menja àvidament. "Jo sola el banyo, el vesteixo i hi jugo". I com que no pot empenyer-lo amb la cadira com fa el seu pare, l'Esteve, s'ha comprat una motxilla per portar-lo a sobre. "I així, amb la meua cadira de rodes podem anar a fer encàrrecs".

La Carmina ha format la seva vida asseguda en una cadira de rodes. "Qui m'assegura que no hauria estat pitjor la meua vida caminant? Era molt jove quan va passar, i no tenia res fet, ni estudis, ni feina,

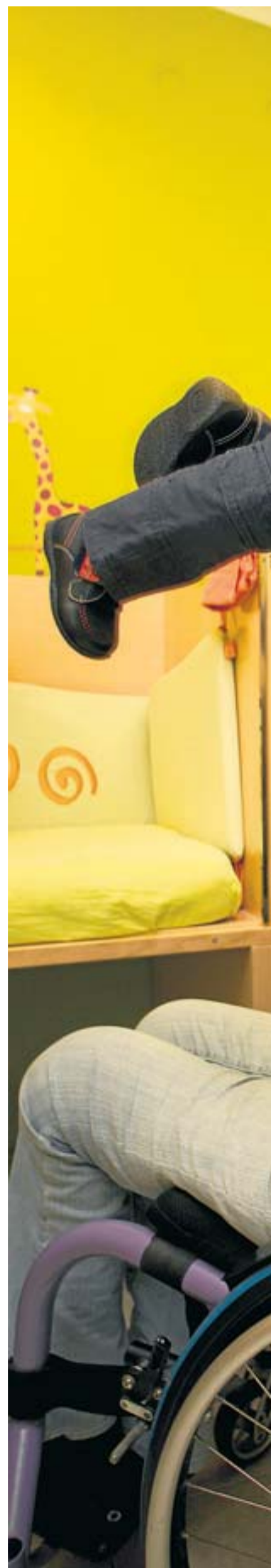
ni res". Hi ha una cosa fonamental que li ha servit: "Sempre he estat una persona positiva i m'he sabut anant adaptant". De fet, justament ara la Carmina està acabant la carrera de Filologia Catalana, que estudia a través de la UOC, i es planteja poder fer classes de català per a adults.

El camí fins a l'Argilaga no l'ha tornat a fer perquè no ha donat la coincidència que hi passés: "I això que un dels meus millors amics des de l'accident, Ferran Roca, un paraplegic com jo que vaig conèixer a l'hospital, és de la Secuita. No li tinc fòbia". Un dia sí que va agafar una altra moto. "Me la va deixar un amic i hi vaig anar a fer un tomb molt petit".

La família, la parella, els amics i els nous amics fets després de la discapacitat l'han ajudada tots aquests anys. "Al principi, em deien que tot passa, però jo no me'ls creia perquè m'ho deien drets, que tot passa. I jo estava asseguda en una cadira de rodes mentre me'ls escoltava". Avui, la Carmina continua asseguda en una cadira de rodes, però ara als braços hi té un nadó de nou mesos, l'Esteve petit, que ja comença a voler-se posar dret sempre que pot. És la il·lusió de viure. —

.....
La Carmina ha tingut la voluntat de ser mare tot i ser paraplegica per un accident

.....
"Sempre he sigut una persona positiva i m'he anat adaptant", diu la Carmina

IL·LUSIÓ. La Carmina ha sabut superar moments difícils i ara l'alegria li arriba de veure créixer el seu fill, l'Esteve.
TJERK VAN DER MEULEN

SOMNI. A la Inés tenir esclerosi no l'atura per fer realitat els seus somnis. I.G.

Inés Grau

“L'esclerosi m'ha fet plantejar la vida com si pugés una muntanya cada dia”

M'he rebel·lat contra la malaltia. No vull que em guanyi la batalla”. Paraules clares. Gest enèrgic. És Inés Grau. Té 24 anys. Des dels 17 anys que té diagnosticada esclerosi múltiple. El primer símptoma que va sentir va ser una paràlisi facial. En una resonància magnètica l'hi van trobar. I va començar la lluita.

“No he volgut renunciar a res del que em toca per edat”. Per això va continuar estudiant. Va acabar la carrera de psicologia, va fer un màster de psicologia clínica i ha començat a treballar en un gabinet de psicologia a Barcelona. “És clar que sé que el meu futur pot tenir limitacions, i de vegades sento por per no saber què passarà, per la incertesa de la malaltia mateixa, però ho intento digerir de la millor manera perquè la malaltia no em digereixi a mi”.

L'objectiu de la Inés és ser feliç, tant com pugui. I compta amb el suport de la parella, de la família, del seu entorn. Hi ha dies dolents, per la fatiga que

sent, pel dolor a les mans i als peus, però “no vull aturar la meua vida”. Setmanalment s'injecta un medicament i un equip mèdic de l'Hospital de la Vall d'Hebrón li fa seguiment. A més, s'ha plantejat ajudar més joves que visquin la seva situació, per això s'ha implicat en la Fundació Esclerosi Múltiple (www.esclerosismultiple.com), per fer difusió de la malaltia.

L'esclerosi múltiple que pateix l'ha fet plante-

jar-se la vida com si hagués de pujar una muntanya cada dia. “És un repte personal. Cada dia m'he de superar”. Amb 24 anys acaba de coronar el Kilimanjaro, amb el suport d'una entitat que programa aventures per superar malalties sense donar importància als obstacles. I de muntanyes per pujar no n'hi falten, perquè diu: “Tinc clar que em vull casar i que vull tenir fills”. La malaltia no la vencerà. —

Exemples a seguir

El moment del reconeixement

L'objectiu dels Premis ONCE a la Solidaritat i la Superació és reconèixer “unes persones i unes institucions que es poden convertir en exemple per a la societat”, explica Xavier Grau, delegat territorial de l'ONCE a Catalunya. A més, l'organitzador dels premis, l'ONCE, també aconsegueix tornar a la societat catalana el suport que els donen “diàriament”.

Dilluns, 7 de novembre, els premiats recolliran, a l'auditori de l'ONCE Catalunya, una estàtua modelada per una persona sordcega. “El premi no té dotació econòmica, però sí molta difusió i reconeixement, cosa que ens impulsa a tirar-lo endavant durant molt temps”, conclou Xavier Grau. Uns premis a la superació que es concedeixen cada dos anys.

Alba de Toro

El seu somni, fer la volta al món

“Quan tenia dos mesos em vaig adonar que passava alguna cosa amb la seva mirada. Era diferent de la de la seva germana gran,

PATRICIA BOADAS - FVP

la Laura”, recorda la mare de l’Alba de Toro, la Paqui Nozal.

En la revisió mèdica dels tres mesos, els metges van posar paraules al seu pressentiment: la petita Alba no hi veia. I així va anar creixent, sense mirar el món però volent-lo tocar amb les mans, acaronar els seus somnis. El més gran, el de visitar l’Índia. “No sabem com li va néixer la passió per l’Índia, nosaltres no li n’haviem parlat”.

Com que l’Alba en parlava tantes vegades, quan va fer 18 anys la família ho va tenir clar: el regal d’ani-

versari seria un viatge a l’Índia. Dit i fet. L’última visita de l’extens recorregut que hi van fer va ser la ciutat d’Anantapur, on van conèixer Vicente Ferrer (www.fundacionv-centeferrer.org). “Jo aquí hi vull tornar més temps”, els va dir quan en marxaven. El viatge va quedar immortalitzat en el documental *Camí dels somnis*, del director Joan Soler.

Tal com es va proposar aquell dia, l’Alba hi va tornar. Els dos estius següents per fer-hi classes. I quan va acabar la carrera de traducció i interpretació a la UAB,

l’any passat, hi va tornar i s’hi va quedar tot un any. A l’Índia, l’Alba ha complert els 24 anys. Al desembre acaba el seu somni, el de ser a l’Índia per treballar en escoles i instituts fent-hi classes d’informàtica, anglès, cuina o el que calgui. Ara treballa a un institut a Anantapur on estudien nens invidents, orfes i afectats del VIH/SIDA. Quan torni a Barcelona té clar que vol continuar fent realitat els seus pensaments. “Es planteja marxar a Nova Zelanda”. El premi, dilluns, el recolliran els seus pares. —

Elisabet Pedrosa

“Vull aconseguir farmàcia gratuïta per a les criatures com la meva filla Gina”

Elisabet Pedrosa té tres fills. El petit, el Jan, només té dos mesos. El mitjà, el Pol, té 7 anys. La Gina en té 8 i pateix la síndrome de Rett. “La seva discapacitat comporta 1.000 euros mensuals (escola especial, teràpies, despeses domèstiques). La factura de la farmàcia puja 150 euros al mes (bolquers i medicaments, i cal afegeir-n’hi 15 més de mensuals per a una

medicació que no es troba a Catalunya i que l’hem d’anar a comprar a Andorra. Suma-hi un

missatger. I, esclar, el cost físic i emocional d’una criatura que necessita atenció les 24 hores”, explica l’Elisabet.

El que l’Elisabet descriu no és fruit de la crisi ni de les retallades, explica, sinó que “hi ha un cert buit amb els nens discapacitats amb malalties

cròniques, que caldria modificar. El copagament seria una ruïna per a nosaltres i també per a tantes persones amb malalties cròniques: la Gina va al dentista, l’oftalmòleg, el traumatòleg, el digestòleg i el neuròleg, i anem relativament sovint a Urgències”. La generalització d’una llei els ofegaria.

Per tot plegat, l’Elisabet ha pensat de declarar-se en vaga de fam, però no ho pot fer just ara, perquè està donant el pit a un nadó. Un nadó que era molt desitjat pel Pol, el fill mitjà, que ha arribat a veure els

límits de la seva germana gran. “Si li passés res a la Gina, jo em quedaria sol”, li va dir el Pol a la mare. Els dos germans grans mantenen una relació molt estreta. “El Pol ha normalitzat en la seva vida la malaltia de la seva germana –diu l’Elisabet– i, a la seva manera, mantenen un diàleg”. Ara bé, això no treu que el Pol faci preguntes sobre la síndrome de Rett: “Per què ho té, la Gina? Quan es curarà? Quan parlarà? Quan caminarà?” Són preguntes contínues, que reben una resposta serena de l’Elisabet: “Si no es cura, si no parla, si no camina, nosaltres l’estimem igualment”.

El Pol manté l’esperança que la seva germana es curarà i deixarà de ser tan protagonista: “La Gina no passa desapercebuda enlloc”. El premi el vol recollir dilluns el Pol. L’Elisabet, autora del llibre *Criatures d’un altre planeta*, també. I té clar les paraules que dirà: “M’agradaria que els responsables de Sanitat llegissin el llibre, perquè puguin conèixer la cursa d’obstacles que suposa tenir un fill diferent”. —

UNITS. L’Elisabet amb els tres fills. La Gina, que té la síndrome de Rett, el Pol i el Jan. E.P.

CADA
DIUMENGE
NOU SUPLEMENT
12 PÀGINES
EN CATALÀ
I ANGLÈS

EVERY
SUNDAY
NEW SUPPLEMENT
12 PAGES IN
CATALAN AND
ENGLISH

Què són les revolucions àrabs? What are the Arab revolutions?

Les claus per entendre la revolta
The keys to understanding the revolt

També
Les aventures
del vaixell
‘Siniamon’
Also
The adventures
of the ship
‘Siniamon’